

MEFISTO roll ooperis «Faust». Pavlo täita on olnud ka Hermanni osa ooperis «Tannhäuser». Hetkel töötab ta Dmitri Šostakoviči «Süüdi Michelangelo Buonarroti tekstidele» peaosakallal.

«Kui jätsime õppimata, saime trummipulgaga vastu sõrmi,» meenutab oma muusikutee algust Donetskist pärit Rahvusooper Estonia solist **Pavlo Balakin**.

ajal, mil Donetskis lõhkevad mürsud ja vilisevad kuulid, kõmiseb Pavlo Balakini (32) võimas bass Estonia teatrisaalis. Pavlo arvab, et kui ta praegu kodulinna läheks, lastaks ta seal pikema jututa maha.

Räägi oma perest.

Ma sündisin Donetskis lihtsas töölisperes. Mu isa oli kaevur, ema raamatupidaja ning mul on kaks venda, Denis ja Jura. Meie ema suri, kui olin neliteist ja isa lahkus, kui olin kaheksateist. Kasvasime vendadega üksteist aidates. Vanem vend Denis oli isa ja ema eest, ta asus 16-aastaselt kaevandusse tööle, et me söönuks saaksime.

Kui ma lähen Donetskisse Denisile külla, siis on laud alati kaetud nagu uue aasta puhul. Ukrainlased on väga elurõõmsad ja külalislahked. Inimest ei jäeta kunagi hätta. Ukraina kultuuri on palju alla surutud ja me oleme olnud sunnitud kokku hoidma, et seda kaitsta. Ukrainlased ja eestlased on minu meelest väga sarnased. Eesti on väike, siin tunnevad kõik kõiki. Ukraina on suur. Meid on püütud lahutada, et Donetsk on eraldi ja Lvov eraldi, kuid me oleme ju üks rahvas.

Kuidas sai sinust muusik?

Denis tahtis õppida löökpile. Kuna meil kodus trumme polnud, tagus ta potte. Mulle see meeldis. Kui üks sõber kutsus mind muusikakooli sisseastumiskatsetele kaasa, olin kohe nõus. Õpetaja oli meil range. Kui jätsime õppimata, saime trummipulgaga vastu sõrmi. Ma kannatasin ära, sest soovisin trummimängu selgeks saada. Ma peitsin ema eest siniseplekilisi käsi, et ta mind koolist ära ei võtaks. Aga kui murdsin käeluu, ei saanud ma enam trummimänguga jätkata. Hakkasin saksofoni harjutama.

Muusikakooli lõpetamise järel läksin konservatooriumisse jazz-saksofonistiks õppima. Samal ajal töötasin kirikukooris ja Donetskis ooperikooris.

ÕPETAJA «Kui poleks õpetaja Mati Palmi, poleks ma praegu seal, kus olen.»

Sa tulid Eestisse 2008. aastal, et õppida laulmist Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias Mati Palmi klassis. Aastatel 2008–2013 laulsid Rahvusooper Estonia kooris ja alates 2013. aastast oled seal solist. Oled siinse eluga harjunud?

Eesti on mu teine kodumaa, Tallinn mu teine kodulinn. Läänud aasta septembris kolisid siia ka mu poeg Nikita ja naine Jana, kes on metsosopran. Eestlased on suured suhtlejad, nagu ukrainlasedki. Tehakse nalja, et eestlased on aeglased. Ei ole! Eestlased lihtsalt ei kiirusta. Teil on alati aega.

Eesti keel on raske, aga väga huvitav. Ma kohusin tudengipõlves Donetskis solist Stefan Pjatinitskiga. Tal on suurepärase inglise keel. Küsisin Stefanilt, kuidas ta selle nii hästi selgeks sai. Tema vastus on mul siiani meeles: «Poja, kui süüa tahad, siis õpid ka jaapani keele kahe nädalaga ära!» Ma armastan võõrkeeli õppida ja püüan ka eesti keele

“Ma peitsin ema eest siniseplekilisi käsi, et ta mind koolist ära ei võtaks.”